

# פרצו השבוע שערוריות בגלל נסיון הרבנים לנצל את שלטונם הנובלות, בעצם?



**האב הסורר** הוא הרב מרכזי אלמליה, הטוען: "לא דובים ולא יער, איש לא היה במשרדי". הפניה אליו נעשתה בביתו שבאשקלון.

רבי. הם פנו לרב האשכנזי של העיירה, ביקשו ממנו את התעודה הדרושה. אבל גם הוא דחה את הבקשה. לא היה לו נעים להודות, כי הוא עושה זאת רק מטעמי סולידאריות מעמדית, וכי אינו יכול לתת לזוג מה שעמיתו הספרדי סירב בתחילה — מה עוד שהרב אלמליה הוא הרב הראשי, ואילו הרב האשכנזי כפוף לו. על כן נאלץ להצדיק את הרכיזה באמת.

פועל בניין, ויחד עם אריקה הפקיד את הסכום במיפעל שיכון חסון. הדירה המיועדת נרשמה על שם השניים. 1500 ל"י נוספות הוציא יוסף מהבנק לרכישת רהיטים. גם משפחת הכלה לוותה כסף בבנק, בערבותו של הרב, כדי לקנות בגדים לאריקה, בהיכנסה לחייה החדשים. האידיליה נמשכה עד תחילת השבוע שזכר. באותו יום פנה יוסף לאביו בבקשה

בדת. אך אריקה התעקשה. היא חזרה והסי בירה שהיא מאוהבת ביוסף, מוכנה אף להקדיש לו את כל חייה. היא לא הותירה להוריה ברירה. והם הביעו את הסכמתם לניווג החדש. סוף סוף, באחד מערבי שבת, התקיימה פגישת שתי המשפחות. בנימין, חוזה ואריקה ביקרו בביתו של הרב, וזכו לקבלת-פנים חמה. הרב אלמליה ביקש מהוריה של אריקה את הסכמתם לנישואי הזוג הצעיר. כשיקבל את הסכמתם, נאם הרב בהתרגשות, הגישי שזהו היום הגדול ביותר בחייו, סמל מיווג הגלויות.

בדבריו מלאי ההתרגשות המשיל הרב את אריקה לרחל התנכית, איחל לה את מיטב האיחולים המסורתיים, כשהוא מתבל את דבריו בציטטות שונות.

★ ★ ★

## מה אמרה הרבנית?

**י** ימחתו של הרב לא נבעה מדבקותו במשימות לאומיות כגון מיווג גלוי יות. היתה לו סיבה אישית יותר: הוא שמח על כי בנו הנכה מצא אשה — מצא טוב. מועד החתונה נקבע לימיה-שימחה של חג הפורים הקרוב, והרב אלמליה הודיע על נכונותו לתרום ביד רחבה לעריכת החתונה. הוא הציג סכום גדול של כסף, כדי לקנות בחו"ל את הציוד הביתי הדרוש לזוג הצייר ואשר הכלה תוכל להביאו ארצה ללא תשלום מכס, בהיותה עולה חדשה.

גם בעיית הדירה נפתרה בקלות. הוא לקח על עצמו לסדר בסוכנות ובעמידו קבלת שיכון בתנאים נוחים. במיוחד עמד על כך, שהוא יממן חתונה צוהלת ומפוארת ל-700 קוראים.

הכלה קיבלה טבעת זהב מארוסה, ושתי המשפחות החלו מתכוננות לחתונה המתקרב. אבל לא הכל התפתח לפי התוכנית. התברר כי השפעתו של הרב לא היתה גורר לה באותה מידה שהוא תיאר לעצמו ולאחרים. הוא לא הצליח להשיג דירה, כי ב"סוכנות השיכו שלמשפחת גרינשפן ניתנה כבר דירה בעלותה ארצה.

★ ★ ★

## כל ההסכנות

**י** זוג הנאהבים לא היתה סבלנות לחכות. יוסף הוציא מהבנק 3000 ל"י שהסך כי



**"הכלה אינה חסודה!"** טען הרב של קריית גת, כאשר פנתה אליו אריקה גרינשפן לקבלת תעודת-רווקות. אריקה (ימין) יושבת עם הוריה ואחותה, מתכוננת להגיש משפט זיבה נגד הרבנות. לדבריה, הופצו שמועות בקריית-גת, מקום מגוריה, הפוגעות בשמה הטוב ומכתימות אותה.

לוח תזיות-כביכול. הוא טען באוזני הזוג, כי אריקה אינה מבטיחה לבעלה בית כשר ותיים דתיים לפי ההלכה. אי-לוא, אין הוא יכול לאשר שהוא והיא רווקים. ובאין תעודת-רווקות — לא יוכלו להתחתן בטכס הרבני המקובל.

אריקה עצמה הסבירה השבוע מה דחף את הרב האשכנזי לדחיית הבקשה: "אולי הוא שמע את השמועות שהילכו בקריית-גת אודותי. שמועות אלו הופצו עליידי אמו של יוסף, הרבנית אלמליה. היא טענה בפני כל מי שפגשה, שאני עבדתי תקופה ארוכה כזונה ב"פ".

טענה מנוחכת, לכל הדעות, שכן אריקה לא עזבה את קריית-גת מאותו יום בו עלתה ארצה.

★ ★ ★

## השגחה עליונה כשכר

**י** פרשה השנייה נוגעת לרב דוב וולגר [מאשקלון]. הוא לא נכנס למלחמה עם עולה חדש חסר-הגנה. יריבו הוא אחד מ"ותיקי אשקלון ואחד מוותיקי הציבור החרדי בעיר: נתן קונוביץ. בשיא המלחמה הודבקו ברחובות העיר מודעות המכריזות בשם שפות: "אוהרה חמורה: תושבי אשקלון! הגנו להודיע בזה שחנות העופות נתן קונוביץ ברחוב עבודה עלייך השוק לא עומדת תחת פיקוח הרבנות, ויש חשש נבלות וטרופות. אסור לקנות ממנו בשר ועופות לפי דתה".

קונוביץ לא נשאר חייב. הוא הדפיס מודעות משלו — אף הן בשם שפות — והכי רזו: "למרות כל טענות הרבנות — יש לי את הכשר הכשר ביותר בכל העיר — אפי' לו למהדרין מן המהדרין".

מה שחסר לו היתה תעודת הרבנות הרמטית. תעודה זו הוצבה והוסרה מן חנותו שלוש פעמים. כאשר בוטל הכשר בפעם הראשונה, היה זה מפני שקונוביץ הודיע על כוונתו לקנות בשר ממזבז. כאשר חזר בו, נדרש להפקיד פקדון של אלף ל"י. בפעם השנייה הוסרה תעודת הכשרות כאשר שלח מכתב למועצה הדתית המקומית, בו טען כי השוחטים עושים עסקים מן הצד, וכי הרב וולגר משתף עמם פעולה. הפעם, כתנאי להתזרת התעודה, נדרש להפקיד 3000 ל"י, ולהסכים להצבתו של משיגי בקוע בתנותר.

הוא שלח את הסכום, והמשגיח התיישב לו על כיסא והשגיח. ביום השלישי להשיגה לא יכול היה קונוביץ לסבול זאת יותר. כי הוא ידע, שהמשגיח מקבל בעד ישיבתו

פורמלית: להוציא לו ולבת-זוגו תעודות רווקות, הדרושות לכל מועמד לנישואין, בעת שהוא בא להירשם ברבנות. האב היה מוכן — אבל בתנאי אחד: שלפני כן יפקיד בנו בידיו 1500 ל"י מחסכונותיו, למימון נשף החתונה. ואז נודע לאב המופתע, כי לא נותרה לבנו אף פרוטה אחת מכל חסכונותיו.

הרב הוועם גירש את בנו מן הבית, הכי ריז שאינו רוצה יותר לראותו או את אריקה. אבל הזוג הצעיר לא היה מוכן לבטל את תוכניתו בשל רוגזו הפתאמי של הרב.



**מודעת ההגנה** של קונוביץ מכריזה כי למרות חרם הרב מוכר בשר כשר, ממשטחות ומבתי-חרושת מהמעולים בארץ והי מפורסמים בכשרותם, אפילו למהדרין מן המהדרין, והעומדים תחת השגחת הרבנות הראשית. שלוש פעמים קיבל נתן קונוביץ תעודת-הכשר מן הרבנות, שהוסרה בגלל חשבוניות אישיים.



## הבן החרש

התאהב בבת העולים מצ'ילי. בגלל עמדת אביו הבלתי פשרנית, בוטלו הנישואין.

משכורת מתוך הפיקדון של 3000 הל"י. הוא גירש אותה — ובדרכו החוצה הסיר המשגיח בשלישית את תעודת הכשרות של הרבנות.

★ ★ ★

## נשק פרטי

**י** משותף לאריקה גרינשפן ולנתן קונוביץ היה החלטתם לא להיכנס לרבנים, אלא להעביר את מלחמתם לבתי-המשפט של המדינה. אריקה ויתרה אומנם על תוכניותיה להינשא ליוסף אלמליה, אבל היא תבעה מן הרב התנצלות בכתב. כצעד ראשון לקראת הגשת תביעה — לשפטיה — על הוצאת זיבה וניצול סמכויותיו החוקיות (מתן תעודת רווקות) לרעה.

קונוביץ פתח את חנותו, פנה לעורכי-דין וינה גורן להגיש בקשת ציר-על-תנאי נגד הרבנות המקומית, שתסביר מדוע לא תחזיר לו את תעודת-הכשרות — למרות שכל סחורתו כשרה, ומצויות בהכשר הרבנות הראשית.

אבל בשני המקרים השיגו הרבנים את שלהם: משפחת גרינשפן נפגעה עליידי הרב שערורייה שפרצה סביב בתה; ואילו בימים הראשונים לאחר החרם הרבני הפכה חנותו של קונוביץ מן החנות העסקקה ביותר בעיר לחנות ריקה.

שני אזרחים, שעלו על כוונותיהם של רבנים, נפלו קורבן לנקמת הרבנים, שי עיוותו את הסמכויות שהמדינה הפקידה בידיהם וניצלו אותן כנשק פרטי נגד אזרחים חסרי-הגנה.